

KIS LAP

»JÖN A PECZÉR!» (Lásd a 102. lapon.)

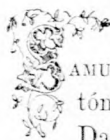
7. szám. — 1877. Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIII. kötet.

A KIS DANI TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(VI. Folytatás.)

SAMU bácsi jó ideig ott állt az ajtónál és messziről gyönyörködött Danika és mamája örömeiben. De aztán arra gondolt, hogy már ideje egyéb dolgai után látni s addig, míg odalesz, mit csinál majd Danika? Égész nap nem maradhat itt, mert ez zavarná beteg mamája nyugalmát is. Azt határozta tehát, hogy megkéri valamelyik ápolónót, vigye majd le Danikát a váróterembe s engedjen ott lennie, míg ő, Samu bácsi, visszajön érte; ezt akarta megmondani Danikának is, de midőn odalépett, úgy tapasztalta, hogy a kis fiu már maga is gondoskodik magáról. A szegény beteg mama tudniillik épen így szólt kis fiához:

— Kedves fiacskám, igen nagy hálával tartozunk azoknak a jó embereknek, kik rólad eddig gondoskodtak; de igyekezned kell, hogy ne essél nagyon terhükre, ne okozzál nekik alkalmatlanságot.

— Oh, kedves mamácskám, nem is szeretném . . . de mit tegyek?

A beteg mama mélyen sóhajtott és szomoruan mondá:

— Azt valóban magam sem tudom . . . oh! oly rosszul vagyok, hogy gondolkozni is alig bírok . . . nincs semmi pénzünk.

Épen ekkor lépett oda Samu bácsi s az utolsó szavakat hallva, biztatólag mondá:

— Azon ne aggódjék, jó asszony; majd gondját viseljük a kis vitéznek. Hanem most, Danikám, jobb volna, ha pi-

henni hagynád mamácskádat. Jöjj velem, itt a váróteremben játszhatol addig, míg visszajövök.

— Oh, nekem mennem kell . . .

— Hová?

— Ambrus bácsihoz . . . megigértem neki, hogy tudtára adom, ha megtalálom mamácskámat.

— Igen, de nem jó, ha egymagad bolyongsz az utcán, kis fiam, szólt a mama aggódva.

— Oh, mamácska, megtalálom én az utat . . . tegnap előtt is találtam doktor bácsit, ugy-e? Csakhogy mire lakásunkra értünk, mamácska már nem volt otthon.

— Jól van, jól Danikám, szólt Samu bácsi. Én most elmegyek, de visszatérek ebéd idejére. Akkorra te is jöjj ide vissza s aztán együtt megyünk haza.

Samu bácsi eltávozott, Danika pedig még kissé csevegett a mamával, míg végre az ápolónő intette, hogy most már nyugodni kell a betegnek. Danika még egyszer megcsókolta mamáját, aztán utnak indult az öreg eszmafoltozó lakása felé.

Mikor most végig ment az utcákon, mennyire másképp érezte magát, mint tegnap! Szívében hálát mondott a jó Istennek, ki visszavezette őt anyjához. Mily boldogság volt, hogy megint együtt lehettek! De amint aztán tovább ballagott és gondolkozott, kicsi fejében roppant komoly eszmék is kezdtek támadni. Mamáját megtalálta, az igaz; de betegen, súlyosan szenvedve s hozzá még aggódva is a miatt, hogy betegsége miatt nem dolgozhatnak, más emberek jószágára szorul reá!

Danika szörnyen törte a fejét, hogy ő segíthetne-e valamiképen? De bizony

hiába törte, nem tudott kitalálni semmit, mert hiszen olyan kicsi fiu, mint ő, hogy végezhetne valami komoly munkát, melyet az emberek megfizessenek?

Egészen eltelve sulyos gondolataival, végre eljutott Ambrus bácsi ajtajáig. Az öreg csizmafoltzó most is ott ült rendezes helyén, látszólag ép oly mogorván, mint máskor, szorgalmasan foltozgatva egy ócska csizma talpát. Danika majdnem megijedt tőle, éppen mint régente szokott; de aztán mégis csak közelebb lépett; az öreg föltekintett s megpillantván tegnapi vendégét, kérdé:

— No's, mi ujság?

— Megtaláltuk mamácskám, Ambrus bácsi!

A vén csizmafoltzó egy pillanatig némán bámult a kis fiura, mintha azon gondolkodnék, örüljön-e az ujságnak, vagy sem. Hiszen eddig soha sem gondolt más emberek örömével, bajával. De most, tudja Isten mért, végre mégsem tudott közönyös maradni és egy-két perc mulva megszólalt:

— Megtaláltátok? De igazán? Látad magad?

— Oh igen, beszéltem is vele.

— No's hát hol van? Mért nem jön haza?

Danika röviden elbeszélte a történetet s végül így szólt:

— A doktor bácsi azt mondta, hogy nemsokára meggyógyul mamácskám... és akkor aztán, Ambrus bácsi, szüksége lesz majd a cipőre... tudja, amit tegnap felhozott... akkor mamám majd ismét fog dolgozni és kifizeti.

— Ugyan bizony! felelé a vén csizmafoltzó vállvonogatva.

Danika nem értette világosan, mit akar ezzel mondani az öreg, ami nem is volt csoda, mert a vén csizmafoltzó maga sem tudta tisztán mit gondol. Az bizonyos, hogy eddig soha senkinek nem ajánlódott egy fillért sem... most pedig olyanforma gondolatok jártak a fejében, hogy mégis csak csunya dolog volna, ha attól a szegény beteg asszonytól pénzt sürgetne... hiszen nincs éppen nagy szüksége reá. A mogorva öreg ember pedig maga is csodálkozott, hogy ilyen nagy-lelkű gondolatok járnak a fejében; hosszas, szomorú, magányos életében egészen elszokott attól, hogy más embereken segíteni iparkodjék. A bizony, ez a fecsegő kis fiu egészen kiforgatja őt régi szokásaiból... nem tud ránézni erre a szelid, kedves gyermekre, hogy meg ne sajnálja s ne gondoljon arra, miképen enyhíthetne baján.

Jó ideig némán ültek egymás mellett. Danika még valamit akart kérdezni, de nem igen merte, látván az öreg ropant komoly arcját. Végre mégis rászánta magát s így szólt:

— Ambrus bácsi... nekem pénzre volna szükségem... hogy kereshetnék én pénzt?

Az öreg egészen elámulva nézett a kis fiura.

— Pénzre van szükséged? Valjon minek? A pénz nem gyermeknek való. Nincs is reá szükséged.

— Oh, nem is a magam számára kellene, Ambrus bácsi. De jó mamámnak szüksége lesz reá, ha majd haza

jő . . . gyenge lesz, nem dolgozhatik, nem kap pénzt és tudja Ambrus bácsi . . . mamácska nem akar kérni másoktól . . .

— Persze . . . persze . . . szólt az öreg fejét bólingatva. Ez baj, ez nagy baj . . .

— Azután meg, folytatá Danika, mamácskám azt nem szereti, hogy én terhére vagyok másoknak. Oh, én szeretnék dolgozni . . . de nem tudok még semmit . . . Ugy-e, Ambrus bácsi, milyen jó volna, ha én segíteni tudnék szegény beteg mamácskámon!

Az öreg bámult s kemény szive mindinkább meglágyult, egészen megnyílt a jobb érzéseknek, melyek elől oly régóta el volt zárva. Mélyen

elmerült gondolataiba s Danika is hallgatott, midőn az udvar felől egyszerre

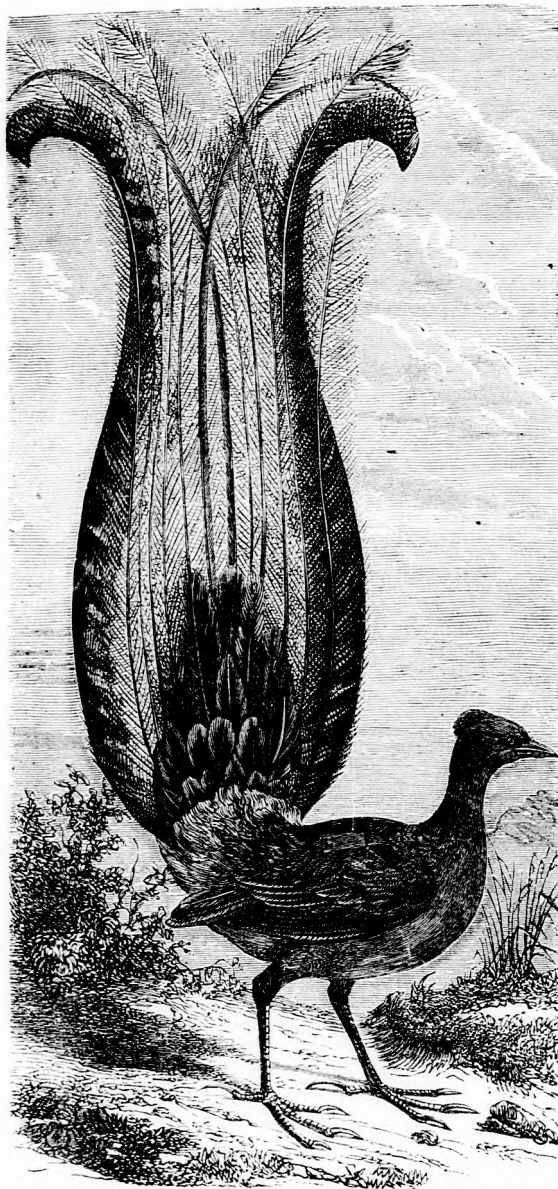
hangos beszéd hallatszott egészen hozzájuk.

— Mondom, ne avatkozzanak a más dolgába, kiálta egy durva férfihang.

— Jól van, jól, felelt egy asszony, hiszen én nem avatkozom belé; de az már mégsem szép, hogy ilyen kegyetlen tud lenni s mikor az a szegény asszony betegen fekszik, elviszi legértékesebb holmiját.

A vén eszmafoltzó is, Danika is: egyszerre fölugrottak . . . ez a beszéd nyilván Danika mamáját illeti. Siettek az ajtóhoz s ideérve, Danika ijedten kiáltá:

— Ambrus bácsi . . . nézze

DÉLÖVI MADARAK. *A lantos madár.* (L. a 109. 1.)

csak! Az az ember elviszi a mamám varrógépét. Oh! hová viszi? És mért viszi el?

Danika odaszaladt az emberhez s megragadván őt kabátjánál, hevesen mondá:

— Ezt nem szabad elvinni... ez az

én mamámé... szüksége lesz reá, ha meggyógyul.

— Nem tehetek róla, felelt amaz kurtán. Nekem parancsom van, hogy elvigyem; a többi nem az én gondom.

— De nem szabad elvinni... nem, nem! Ambrus bácsi, oh nézze, ellopják a

VAD LACZI ÉS A KLARINÉTOS. (Lásd a 110. lapon.)

varrógépet e nélkül mamácska nem fog tudni dolgozni.

— Mit beszélsz itt lopásról, te kis semmirevaló? kiáltá az a férfi durván. Takarodjál innen, mert kikapsz!

Danika ijedten hátrált egy-két lépéssel, mert a durva ember fenyegetőleg föl emelte öklét, aztán tovább indult a varró-

géppel. De nem mehetett el, mert egyszerre oda toppant elébe az öreg csizmafoltzó és szigoruan hangon kérdé:

— Micsoda dolog ez? Mért viszi el ezt a varrógépet? Nem az öné!

— Tudom. De a házi ur parancsolta, hogy vigyem el s az én kötelességem engedelmességni gazdámnak.

— Oh persze! A házi urnak sincs joga, hogy betörjön a lakók szobaiba és elhordassa butoraikat. Tegye le rögtön és menjen Isten hírével dolgára.

Sok ember gyült össze s mindenki bámulta, hogy a mogorva vén Ambrus mester, ki eddig soha nem törődött senkivel, oly erélyesen védi Danikáékat. De védelme nem sokat használt, mert a szolga megint csak tovább akart indulni.

(Folytatása következik.)

A TENGERI KALAPÁCS.

(Képpel a 99. lapon.)

A SZÁRAZFÖLDÖN élő állatok között sok csodálatos alaku és tulajdonságu emlőst és madarat találunk; de valamenyninél furcsább élő lények találhatók a tenger végtelen vizében s ezeket mi, kik a tengertől messze lakunk, csak nagyon ritkán láthatjuk csak képekből és leírásokból ismerhetjük.

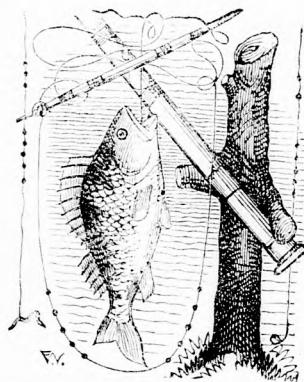
A tenger egyik legcsodálatosabb, de egyuttal legveszedelmesebb lakosa a »tengeri kalapács,« mely nem valami szerszám, hanem valóságos élő hal, még pedig a legnagyobb és legragadozóbbak közül való. A tengerészek, ha valahol megpillantják, minden erejüket megfeszítik, hogy elfogják, mert husa jóízű s ezenfölül tömérdek jó zsir is kerül belőle. Egy utazó, aki a tengeren járt és egyszer látta egy ilyen szörnyeteg elfogatását, következőleg írja le:

»Köpenyembe burkolózva ültem a hajó födelzetén, midőn hirtelen roppant lárma és láncz-csörgés riasztott föl. Épen nagy szélesend uralkodott s nem értettem, mit jelentsen a nagy mozgás; oda mentem tehát és a hajósoktól megtudtam, hogy egy roppant hal, alkalmasint czápa, követi a hajót, meg akarják tehát fogni. Erős lánczra nagy darab hust kötöttek, de úgy, hogy a husba igen erős vashorog

volt elrejtve. Ezt leeresztették a vízbe és alig néhány percz múlva a láncz már csörögni kezdett, csakhamar pedig rettenetes rángatás következett, jeleül annak, hogy a hal bekapta a hus és az erőt vashorog beakadt a torkába — meg volt fogva.

Ekkor négy izmos hajós belekapaszkodott az árboczhoz erősített lánczba és csavar segítségével kezdték fölfelé huzni. Nagy erőfeszítésökbe került, de végre kihúzták a vízből a horogra került zsákmányt, egy iszonyatos ocsmány alaku halat. Nem czápa volt, amint eleinte gondolták, hanem tengeri kalapács.

E szörnyeteg feje egészen kalapács alaku s a két lapos végen van egy-egy sárgásan kidülledt, villogó szeme. Testének hossza négy öl s feckszék fark alaku nagy uszonyban végződik. A szörnyeteg rettenesen hánykódott, hatalmas farkával iszonyuan döngette a hajó oldalát és hármas sor fogával igyekezett elharapni a beleibe furódott horog vas nyelét, melynek csak karikája látszott ki torkából. De hasztalan volt minden erőfeszítése; nem menekülhetett. A hajósok ott hagyták függni a lánczon egész nap, míg csak legkisebb jelét adta annak, hogy még él. Este felé végre egészen elcsöndesett, — nem élt többé s ekkor a hajósok fölhúzták a hajó födelzetére, fölbontozták, husából jó lakomát csaptak, zsirját pedig kiolvasztották.«

A CSACSI ÉS A FÜLEMILE.

— M e s e . —

HOL volt, hol nem volt, de valahol és valamikor volt egyszer egy csacsi, melyet valami nagy, igen nagy szerencse ért. Szegény, jámbor teherhordó csacsiból egyszerre nagy gazdag lett, úgy hogy alig tudta, mitevő legyen a sok kincsével. Ugy bizony! Mért is ne érhetne ilyen szerencse egyszer egy szegény csacsikát is, főleg egy olyan jószívű derék csacsit, mint amilyen az volt, akiről ez a kis mese szól? Egy szó mint száz, a mi csacsink dús gazdag lett.

Rendesen úgy történik, hogy akit efféle nagy szerencse ér, az rögtön maga is nagyon megváltozik, megveti régi társait s alig akarja őket megismerni. De a mi csacsink sokkal derekabb legény volt, hogy sem ilyesmit tegyen.

Természetes, hogy életmódját másképp rendezte be; nem kellett többé koplalnia, száraz kórót rágnia és valami sötét istálló legsötétebb zugában meghuzódnia pihe-nőre. Uri módon rendezkedett be; olyan pompás lakása volt, mint a legkényesebb

angol paripáknak; csupa márványból volt az istállója, a jászolja pedig csupa ezüst s száraz kóró helyett a legpompásabb illatos széna, ropogós zab és más mindenféle jó csemege állt mindig készen. Soha sem volt még csacsinak ilyen jó dolga.

Miután szépen berendezkedett, egy napon ilyenformát gondolt:

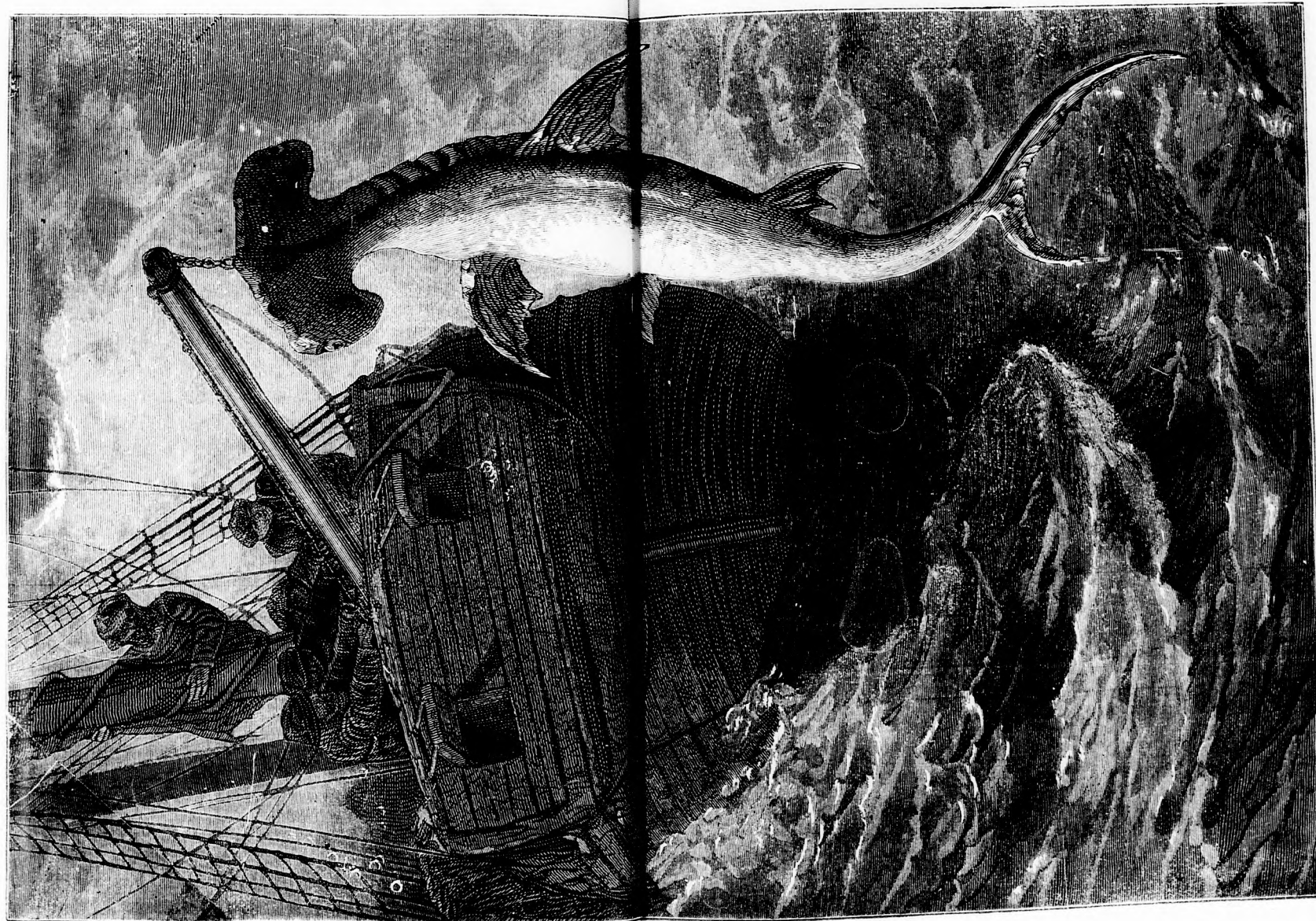
— Most már meghívom régi pajtásaimat egy jó ebédre, hadd legyen nekik is jó napjuk.

Meghívta valamennyi régi jó ismerősét és megparancsolta, hogy a lakománál csupa jó és drága eledel legyen. Kissé aggodott ugyan, hogy pajtásainak kedvökre lesz-e ez; mert sokan már nagyon megszokták a száraz bogácsot rágni, az utolsó posvány vizéből inni, — ki tudja jól fogják-e érezni magukat az ilyen fényes lakománál, ahol ezüstös jászolból márvány-válúból a legpompásabb ételt-italt kapják? Talán nem is fog nekik izleni.

Ez az aggodalma azonban fölösleges volt. A régi pajtások nagyon kedvükre valónak találták a pompás lakomát, sőt ugyancsak csodálkoztak volna, ha a gazdag házi ur az ő régi megszokott eledelükkel kínálta volna meg őket. Jóízűen hozzáláttak a sok jóhoz, közben pedig irigykedtek szerencsés pajtásukra és egymásközt mindenféle gúnyos megjegyzéseket tettek reá. A mi csacsink igyekezett, mint jó háziurhoz illik, kedvére járni vendégeinek, de észrevette, hogy ezek nem örülnek őszintén az ő szerencséjén, sőt szeretnék őt bosszantani.

— Emlékszel-e még, mondá az egyik, — mikor még zsákkal a hátadon a

(Folytatása a 106. lapon.)

A TENGHERI KALAPÁCS. (Lásd a 102. lapon.)

(Folytatás a 193. laphoz.)

malomba jártál? Ki hitte volna akkor, hogy egyszer még ilyen nagy ur is válhatik belőled!

— Az igaz! szólte egy másik. Emlékszel-é, mikor a magtárból zabot kellett hordanod az istállóba a parádés lovak számára? Persze, neked nem jutott soha egy szemecske sem a jó csemegéből s mikor egyszer hozzá akartál nyulni, gazdád ugyancsak elpáholt! Hahaha!

És mindnyájan nagyot nevettek rajta.

A szegény jó csacsi, bármennyire rosszul esett is neki, kénytelen volt észrevenni, hogy régi pajtásai épen nem örülnek a ő szerencséjén; megeszik ugyan a pompás ebédet, de titkon irigykednek s mindegyik azt hiszi, hogy jobban megérdemelte volna a nagy szerencsét; gunyolták, hogy nem jár oly lomposan, mint hajdan, hogy nagy ur akar lenni; pedig hát a mi jó csacsink szívesen megosztotta volna kincseit a régi pajtásokkal.

Mikor a lakoma véget ért s a vendégek mindnyájan eltávoztak, a gazdag csacsi ilyenformát gondolt:

— Ezeket biz én meg nem hívom többé. Látom, hogy irigylik szerencsémét; sajnálják, hogy nem kell most is nehéz zsákokat huroznom, mint nekik. Ilyen a világ! Ha valaki boldogul, régi pajtásai, nem hogy örülnének, hanem jóformán ellenségeivé válnak! — Jól van, tehát ezentul a gazdagok, a nagy urak társaságában fogok élni, van módomban.

Ugy tett, amint mondá s hogy egyszerre megszűnjön minden régi barátság, elutazott messzire egy nagy városba, ahol aztán bőven talált előkelő, gazdag társa-

ságot: nagyuri, büszke paripákat, kik szörnyen kérkedtek nemes származásukkal és azzal, ki milyen nagy versenyekben volt már győztes. A gazdag csacsit ezek befogadták ugyan maguk közé és szívesen eljártak pompás ebédeire, vettek tőle pénzt kölcsön; de bizony sokszor nevelték és boszantották is és semmikép sem tartották magukhoz hasonlónak. A mi csacsink ezt igen jól látta, hanem ilyenformán vigasztalódott.

— Az igaz, hogy gyakran megsérte nek, kicsinylőleg bánnak velem s szerencsémnek kell tartanom, hogy társaságukba befogadnak. De végre is inkább elviselek ezektől, holmi apró kellemetlenségeket, mint régi jó barátaimtól a hálátlanságot. Most legalább jól mulatok.

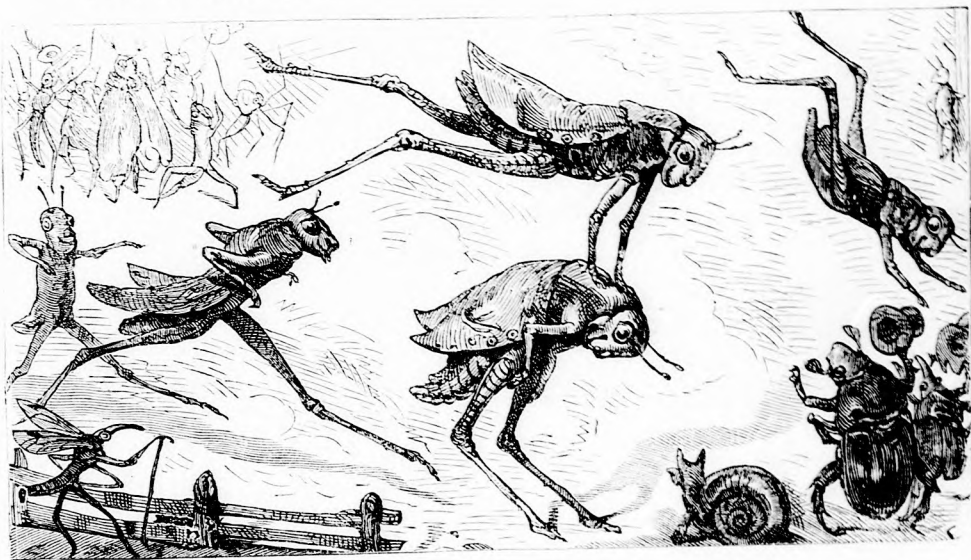
És a gazdag csacsi folytatta a vig, mulató életet a nagyuri ismerősök társaságában, velök sétált, ment kirándulásokra, multságokba. Persze, akármennyire erőlködött, azért még sem lett belőle paripa, hanem megmaradt csacsinak továbbra is. Meg aztán egy más baja is volt. Ez az örökös multság, séta, melyre csak heverés következett, semmikép sem elégitette ki egy pár hónap multával. Szokva volt hasznosan tölteni idejét, dolgozni, most pedig egyik nap mult a másik után hiába; csacsink titkon érezni kezdte, hogy mégis nagy vétek, ha valaki egész életét haszontalanul tölti s mindig csak arra gondol, hol és mikép mulasson. Igen, de ezt nem merte bevallani, mert hiszen gazdag pajtásai, akik épen úgy éltek, nevettek volna rajta. Folytatta tehát tovább a régi életet, de mindinkább elégedetlenebb volt saját magával.

(Vége következik.)

NAGY UGRÓ-VERSENY.

CZIRP, ezirp! Ide gyűljetek,
Nagyot hirdetek, hívek!
Alig mult el egy hete
Hogy a golyák versenye
Ekes szóban, szép diszrajzban
Benne állott a »Kis Lap«-ban.
Hát mi szökesék elmaradjunk
Aki híres ugrók vagvunk?
Nem, fiuk, az nem lehet!
En is versenyt hirdetek.
A ki legény az mind kiáll!
Igy ezirpelt a szöcske-herceg.
S a királynak szózatát
Mind lelkesen fogadák.
Nosza rajta
Ugró fajta!
Hívjunk mi is vendégeket.
Az lesz majd a
Hadd el hadd!
Hívjuk meg nagy e vidéket,
Hívjunk tüeskök bogarat!

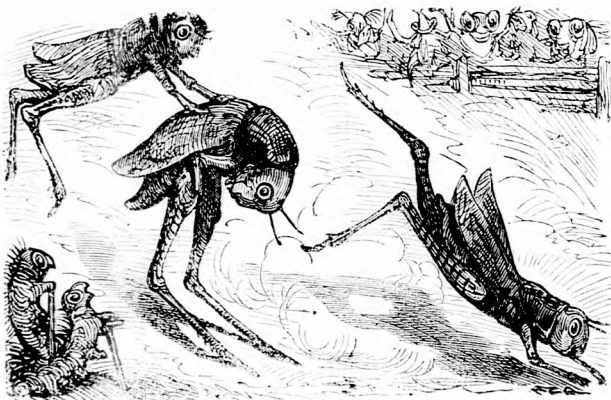
És csakugyan
lunen onnan
A szomszédból és távolnan
Jöttek össze
Nagy-zörögve
Nagy röpködve:
Tüesök, bogár, szitakötő
Es még számos előkelő,
Szép ezimeres ezüzczer, lepke
Cserebogár, kis legyeecske;
S ott mászik a
Csiga-biga,
Még a
Béka
Is beállit,
Hogy ítélje,
Jól megmérje
Szökeso-bajnokok ugrását.
No egy-kettő!
Int a jelző.

Ki lesz első
Átszökellő
Öreg Szökeseméthy hátán?

S mint a sátán
Harasztzeghy
Nagy ügyesen által szöki.

Harsog . . . azaz mit beszéltek :
Fölzizzent a roppant éljen!
(Egy jókora tüsszenésnek
Több nyoma van, úgy segéljen!)
Bravo, bravo! Vivát, vivát!

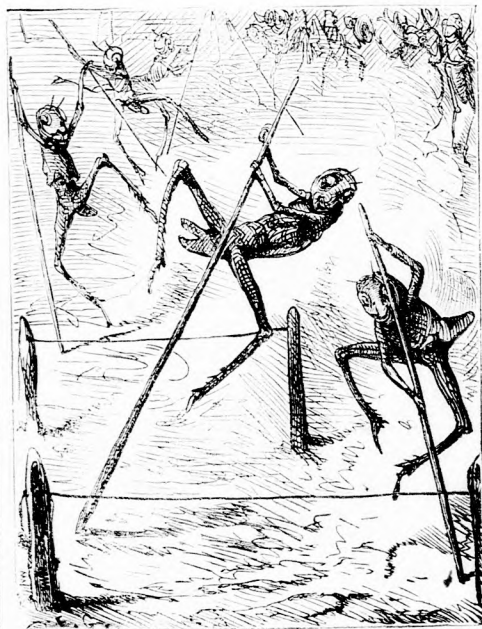

S a vén hátán mind ugrik át:
Szénaszály,
Gyökérláby
És a vitéz Keleráby.

Tücsök, bogár, ezinczér, lepke,
Szitakötő, méh, legyeecske,
Csiga, béka s valamennyi
Szörnyü mód tapsoltanak . . .
(Nem szó szerint köll ezt venni;
Zuzuzizegtének csak.)
»Kie legyen az első díj?
Szárnyazörggy még te is vidd!
És a szegény Szárnyazörggy
Elindul a biztatason.
Neki szegül . . . s lába tör ki,
Ott terült ki a gyopáron.
Semmi vigasz, nagy kaczaj . . .
De megbuktál ja ja jaj!
Szárnyazörggy
Vékony lelkét ott kihörggi.

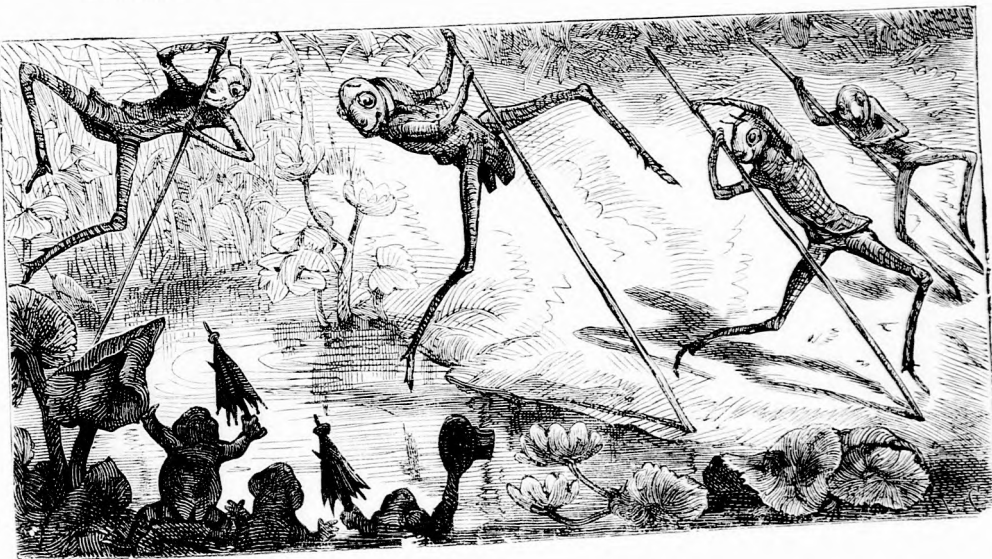
»Sorba, sorba!
Kezdődik a másik torna!
Itt a gát!
A ki jól ugorja át
Nyer egy zsombék-palotát!
Igy hallani a királyt
Hogy a trónrul lekiált.
Nosza
Hopsza!

Átalszöki, átugorja,
Gereblyési és Lajtorja;

Ámde azért el nem vétí
Dolgát jeles Szökeseméthy ;
Szénaszály, Gyökérláby
És vitézlő Keleráby,

S mind a többi amint látom,
Mind legények ők a gáton !
Eltűnnek az akadályok ;
Nincs már hátra, csak az árok.

A király kiált le rájok :
»No vitézek, várok, várok !«
Az árokban sok a víz,
Át is ugorja vagy tíz.
De a tizenegyedik :
Szunyogször
(Ó malőr !)
Az árokba beesik.

Szunyogszört és Szárnyazörghyt
Pompás díszel eltemetik.
A halotti tort megülik,
És a bucsuztató dalt.
Valamint a diadalt
Violinszky
És Prüesinszky
Szépen el is hegedülik.

DÉLÖVI MADARAK.

(Képpel a 100 és 112. lapokon.)

A ki közületek valaha volt Budapesten, bizonyosan nem mulasztotta el megtekinteni a nemzeti muzeum gyűjteményeit s ezek között a legszebbek egyikét : a madárgyűjteményt. Ezer meg ezer, kicsiny és nagy, egyszerű és tarka madár van itt, persze mind kitömve, nem elevenen ; de oly szépen és ügyesen vannak ám kitömve, hogy szinte azt várjuk

minduntalan, hogy mindjárt elröpülnek, ha közeledünk feljök. Itt láthatjuk tehát valóságban az egész világon élő legkülönbözőbb madarakat, azoktól kezdve, melyek az örökké fagyos, hideg északi sarkon vannak otthon, egészen azokig, melyek a forró délövi éghajlat alatt tanyáznak.

Ha a roppant madársergen végig nézünk, azt találjuk, hogy a forró éghajlat alatt élők valamennyi között a legszebbek és legsajátságosabbak. A mi mada-

raink többnyire nagyon egyszerű tollazatuak és sem nem igen kicsinyek, sem nem igen nagyok; ellenben a forró éghajlat alatt honos madarak közt vannak igazi óriások, minő a strucz, a kazuár, emu stb., aztán vannak kicsinyek, olyan rendkívül piczinyek, hogy alig mérközhetnek egy jókora pillangóval; ilyenek különösen a kolibrik.

A délövi madarak leginkább kitűnnek azonban pompás tollazatuk által; nem olyan egyszerű barna vagy szürke az ő ruhájok mint a mi madarainké; ragyogó vörös, sárga, zöld, kék színekben pompáznak s már messziről magukra vonják a figyelmet.

A legszebb ilyen tarka tollazatu madarak egyike az ugynevezett lantos madár, mely ezt a nevét onnan kapta, hogy gyönyörű farktollai lanthoz hasonlóan emelkednek fölfelé; teste nagysága körülbelől akkora, mint egy nagyobb fajta tyuké; lábain hosszú, hegyes karmok vannak, melyekkel ügyesen kaparász; pompás tarka tollu farka pedig majdnem még egyszer olyan hosszú, mint az egész teste.

A kolibrik, melyek szintén a forró égöv alatt élnek, különböző nagyságúak, de a legnagyobb sincs akkora, mint egy piczi veréb, a kisebbek pedig alig egy hüvelyknyi testtel bírnak; tolluk a legpompásabb színekben változik. Képzeltetű, hogy ha már az öreg kolibri olyan kicsiny, hát az alig borsónyi tojásból kibujt kicsinyek jóformán legyekhez hasonlítanak s az egész kolibri-fészek is olyan kicsiny, hogy a bokornak akármely gyöngé kis hajtása meg bírja tartani.

KÉPREJTVÉNY.

VAD LACZI ÉS A KLARINÉTOS.

(Képpel az 52. lapon.)

CSAK rá kell nézni, mindjárt kitalálhatja mindenki, hogy ez a Vad Laczi. Ó bizony, nem is lehet más. Az igaz, hogy rég nem hallottunk hírt róla, azt lehetne hinni, hogy azóta talán megjavult. Szó sincs róla; ma is csak az a gonosz Vad Laczi, aki régen volt. Ime, mit csinált a minapában.

A ligetben jártában sokszor látta, hogy egy vig társaság a szabadban ebédel és az ott levő zenészekkel muzsikáltat magának. Nagyon megtetszett ez Vad Laczinak s föltette magában, hogy egyszer ő is csinál magának ilyen jó napot.

Fölhuzta a bátyja fényes, hosszú száru csizmáit, melyekben csak úgy lógott az ő vékony lába, elcsente az apa tollas kucsmáját, korommal bajuszt pingált az orra alá s így fölkészülve kiszökött a ligetbe. A zsebében csak egy-két tizeske volt, de azért bátran odaült a vendéglő elé s enuivalót rendelt, a zenészeknek pedig intett, hogy játszanak. Hanem bezzeg a pinczér mindjárt követelte a pénzt, mert nem bizott az ilyen vendégben; Vad Laczi kénytelen volt odaadni néhány tizeskáját s mikor aztán a zenészek jöttek a tanyérral kéregetni, azoknak már semmit sem adhatott.

A zenészek bosszusan eltávoztak, de egyik közülök visszamaradt, egy rongyos ruhájú cseh klarinétos, ki bosszusan így szólt magában:

— Ohó, urficska, muzsika kell, de nem tudni fizetni? No megállj csak, mindjárt sináлом én neked muzsika!

Ezzel odaállt Vad Laczi asztala mellé és egész erejéből kezdett fujni egy keserves nótát Vad Laczinak a fülébe, úgy hogy majd megsiketült belé. Hiába integetett Vad Laczi, hogy menjen kissé hátrább; a szerencsétlen klarinétos épen megfordítva mindig közelebb jött s hangszerét odatartotta a tányér fölé, úgy hogy

Vad L
hez. És
hogy
füle. K
de min
klariné
ezi két
a meg
ladt, a
A
dugta
Laczi
kedve,

Vad Laczi már hozzá sem fért az ételéhez. És fujta, fujta egész erejéből, úgy hogy Vad Laczinak majd megrepedt a füle. Kézze-lábbal kapálózott, integetett, de mind nem használt; a megátalkodott klarinétos nem tágitott s végre Vad Laczi kétségbeesetten fölugrott és ott hagyva a megfizetett kenyeret, sajtot, bort, elszaladt, a mennyire csak bírták lábai.

A klarinétos a jó eséséget zsebre dugta és otthon jóízűen megette; Vad Laczinak pedig sokáig nem lesz többé kedve, hogy muzsikáltassa magát.

»JÖN A PECZÉR!«

(Képpel a czimlapon.)

M

I szükölés, mi vonítás,
Mi nyöszörgés, mennyi jaj!
Veszedelem! Jön a peczér!
Innen a nagy kutya-baj.

Fülles, Kullancs, Morgó, FÜRGE,
Vigyáz, meg a többi eb:
Fontos, nagy tanácskozásra
Legott összeggyültenek.

Tegnap már a szomszéd falut
Pusztitá a zord peczér.
Holnap — semmi kétség róla —
Az ő falujokba ér.

Tanácskoznak mit tegyenek. —
Ekkor Mum, az öreg eb
Szót emelt; ő lévén köztük
Legbölcsebb s legöregebb.

»Kaff! barátim; vau! ti hívek:
Mind reám hallgassatok.
Ha ő jön — egy vakkantásnyi
H angot se ugassatok!

Szerte nézni és keresni

Fog bennünket a peczér;
S ha se hall, se lát bennünket —
A hurokja el nem ér!»

»Kaff, helyes, jó! Vau! Kitünő!
Igy csaholnak rendre mind.
És elbúttak s nem kuksoltak,
Vén Mum tanácsa szerint.

S hurokjával jött a peczér,
S körül tekint s mit se lát.
»Furcsa! Hát itt kutya sincsen?
Ejnye, az ebugattát!»

És a hurkot karra fűzve
Távoztában így morog:
»Egy nagy falu kutya nélkül —
Ej, már ez kutyaadolog!»

És hajtván az okos szóra
Kutyafalván az ebek:
Egész világ bámultára
Mind megmenekültenek.

»A KIS LAP« XIII. köt. 4-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Gyermek és atya.“

Helyesen fejtették meg: Szöke Erzsí és Leonie, Fischer Nándor, Buday Emma, Tauszig Miksa, Ékes Margit, Kumer Béla, Rohonczy Lajos, Merza Gizella, Weinberger Gizella, Somlyódy László, Bukovinszky Paula, Eibenschütz Giza és Fridrik Mari, Suli László, Turcsányi Elemér, Vamzer Károly, Oetl Anna, Krausz Flóra, Macher Ilona, Lovász Karola és Irma, Weisz Janka, Sziklássy Etelka, Csopcy Oresztes, Kohn Bertha és Róza, Link Jetka, Buk Irma és Samu, Dégner Mari, Groszman Netti, Kálmán Gizella, Kohn Áron és Mór, Rozenberg Mór, Nagy Matild, Györy Tibor, Blumenstock Gyula, Oetl Etelka, Moskovits Vilmos, Karfunkel Károly, Roszner Aladár, Korom Mariska, Vogl Izabella és Tivadar, Eisler Hugó, Mezey Arthur, Karakásevics Mariska és Olga, Glóziusz Róza, Horovics Samu, Ney Ida, Wiener Géza, Weisz Gyula, Biró Ilka, Irma, Aranka, Árpád és Béla, Csáka Aurél, Pálffy Samu, Kohn Hugó.

DÉLÖVI MADARAK. *Kolibrík.* (Lásd az 109. lapon.)

Felölts szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.